

[Ministeren for Grønland]

fuldstændig anden opfattelse end den, hr. Dohrmann giver udtryk for her fra talerstolen. Jeg skal prøve at filosofere lidt nøjere over det, der kan jo ligge noget andet i det, end man rent umiddelbart regner med, men det var interessant at lytte til hr. Dohrmann, da han talte om fremskridtspartiets ansvarsfølelse over for grønlænderne, hvorefter han i et elegant spring oplyste, at det, man fra fremskridtspartiet gerne ville, var, et et engangsbeløb blev sendt til Grønland, og så kunne man ellers selv tage affære.

Jeg har ikke nået at få checket beløbet af, men så vidt jeg erindrer, har man fra fremskridtspartiets side foreslået et engangsbeløb, der ville betyde en reduktion af Grønlandsbevillingerne med ca. $\frac{1}{3}$, og det er jo en elegant måde at komme om ved sin Grønlandspolitik på: en nedskæring af dette omfang. Det synes jeg kunne have været fremsat ved en anden lejlighed end just nu, da Grønlands hjemmestyre er til diskussion.

Der blev fra fru Yvonne Herløv Andersens side stillet en lang række spørgsmål indirekte til mig. Jeg vil mene, at disse spørgsmål egner sig bedre til at blive taget op under udvalgsarbejdet. Det mener jeg også må gælde en række af de spørgsmål, som hr. Alfred Hansen stillede. Det er ikke muligt for mig i denne debat at tage alle disse spørgsmål op, men det er klart, at der er et og andet, som man gerne vil svare på ved denne lejlighed. Resten kan vi så tage i udvalget.

Det overraskede mig ikke, men det interesserede mig naturligvis, hvad retsforbundets ordfører nu havde at sige om Grønland og EF, og det var navnlig slutningen, jeg lagde mærke til, nemlig at retsforbundet nu ville ruste sig med en lang række argumenter – hvad der så kan ligge i det – og så ville man blande sig i den grønlandske debat. Man skulle nok tilføre den grønlandske debat ammunition vedrørende EF.

Jeg vil da nok sige, at jeg synes, det vil være klædeligt, hvis alle, også retsforbundet, afholder sig fra at gå ind i den politiske debat vedrørende EF i Grønland. Jeg tror, det rigtige er, at det er grønlænderne selv, der klarer denne debat. Det er ikke noget, man fra dansk side skal lave modeller over ud fra uforanderlige synspunkter i ens eget parti, f.eks. retsforbundet. Det må være grønlænderne, der selv skal gennemføre denne debat,

uden at vi går ind og prøver at trække egne modeller ned over hovedet på grønlænderne.

Så spurgte hr. Alfred Hansen, om jeg var indstillet på at medvirke til en ændring af kriminalloven i Grønland, og dertil vil jeg sige, at kriminalloven i Grønland interesserer mig uhyre meget, akkurat lige så meget, som den interesserer hr. Alfred Hansen. Nu er forholdet det, at kriminalloven i Grønland henhører under min kollega justitsministerens embedsomsråde, og jeg vil derfor bede hr. Alfred Hansen om ved passende lejlighed at rette sit spørgsmål til justitsministeren.

Så bliver der spurgt, om der er de tilstrækkelige økonomiske midler til rådighed til gennemførelse af de administrative ordninger, der er skitseret bl.a. i betænkningens del 4. Man kan jo altid diskutere, hvad der er tilstrækkelige økonomiske midler, men det, som er meget vigtigt i denne forbindelse, er bl.a. det, som hr. Lars Emil Johansen var inde på, om vi har en tilstrækkelig stærk vilje til at gå ind i en diskussion om disse problemer med henblik på en løsning, og det har den danske regering, også i disse sammenhænge.

Jeg skal naturligvis ikke komme ind på den, forstod jeg, principklæring, hr. Ib Nørlund fremkom med, og jeg skal ikke komme nærmere ind på de synspunkter, der blev særligt understreget af hr. Ib Nørlund som ordfører for kommunisterne. Jeg synes blot, at det må være interessant og måske også lidt tillokkende for kommunisterne i Danmark – og det har jeg da så også forstået – at stille sig positivt til et hjemmestyre i Grønland, men at man måske også, efter at afstemningen i det høje ting har fundet sted, videre interesserer sig for, hvorledes denne ordning lykkes.

Her drejer det sig om en mindre befolkningsgruppe, som opnår en hjemmestyreordning, der giver plads for beslutningsprocesser i Grønland. Det kunne jo godt være, at denne hjemmestyreordning også kunne være en udmærket model selv inden for større nationers områder, hvor man tæller adskillige nationaliteter. Jeg vil tro, at det kunne være opbyggeligt for hr. Ib Nørlund at drage disse sammenligninger.

Jeg skal ikke gå ind i en afgørende hjemmestyrediskussion på nuværende tidspunkt, men jeg finder det rigtigt ligesom at fremhæve, at understrege, den udfordring, som